

Sygn. akt [REDACTED]

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
z dnia [REDACTED]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie w składzie:

Ewa Niciejewska - Przewodniczący
Joanna Wieromiczyk - Sędzia (spr.)
Danuta Kordonowska - Głowa - Sędzia

Protokolant: Urszula Janiec

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie Pawła Szcześniewskiego

Na podstawie art. 70² ust. 1 w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 507) po rozpoznaniu na rozprawie w dniu [REDACTED] r. sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDACTED] synowi [REDACTED] urodzonemu [REDACTED] r., zamieszkałemu w [REDACTED] wpisanemu na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgową Izby Radców Prawnych w Szczecinie pod numerem [REDACTED] obwinionemu o to, że:

działając jako radca prawny świadczący usługi doradztwa prawnego na rzecz [REDACTED] w Szczecinie, sporządził wniosek o wpis w dziale IV księgi wieczystej nr [REDACTED] w odniesieniu do [REDACTED] części udziału przysługującego dłużnikowi [REDACTED] hipoteki przymusowej kaucyjnej mającej na celu zabezpieczenie roszczenia pieniężnego wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia [REDACTED] wydanego przez Sąd Okręgowy Wydział VIII Gospodarczy w Szczecinie (sygn. akt [REDACTED]), w sytuacji gdy od dnia [REDACTED] r. instytucja hipoteki kaucyjnej została uchylona,

czym naruszył etyczny obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem i z należytą starannością dopuszczając się popełnienia przestępstwa dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu) oraz art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu)

o r z e k a:

1. uznaje Obwinionego radcę prawnego [REDACTED] za winnego popełnienia opisanego przewinienia dyscyplinarnego, to jest czynu z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

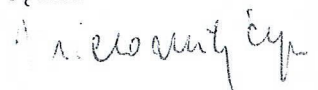
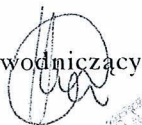
i wymierza za ten czyn karę upomnienia

2. obciąża Obwinionego radcę prawnego [REDACTED] kosztami postępowania w kwocie [REDACTED] zł (słownie: [REDACTED]) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie.

Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia [REDACTED] r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu [REDACTED] zarzucając że działając jako radca prawny świadczący usługi doradztwa prawnego na rzecz [REDACTED] w Szczecinie sporządził wniosek o wpis w dziale IV księgi wieczystej nr [REDACTED] w odniesieniu do [REDACTED] części udziału przysługującego dłużnikowi [REDACTED] hipoteki przymusowej kaucyjnej mającej na celu zabezpieczenie roszczenia pieniężnego wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia [REDACTED] r. wydanego przez Sąd Okręgowy Wydział VIII Gospodarczy w Szczecinie (sygn. akt [REDACTED]), w sytuacji gdy od dnia [REDACTED] r. instytucja hipoteki kaucyjnej została uchylona. Czynem tym radca prawny dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem i z należyta starannością dopuszczając się przestępstwa dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, oraz art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w zw. z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 06.07.1982r. o radcach prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu).

Sprawa dyscyplinarna została wywołana skargą wspólników [REDACTED] – [REDACTED] którzy w swoim piśmie z dnia [REDACTED] r. zarzucili radcy prawnemu nie-dochowanie należytej staranności w czynnościach podejmowanych na rzecz spółki skarżących. W dniu [REDACTED] miał sporządzić dla skarżących wnioski o wpis w dziale IV księgi wieczystej w odniesieniu do [REDACTED] części udziału przysługującego dłużnikowi [REDACTED] hipoteki przymusowej kaucyjnej, mającej na celu zabezpieczenie roszczenia pieniężnego spółki wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty. Natomiast dnia [REDACTED] Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie oddalił wniosek o wpis hipoteki, uzasadniając odmowę tym, że od dnia [REDACTED] r. nie ma podziału na hipotekę zwykłą i kaucyjną, a zatem nie ma podstaw do ujawnienia hipoteki przymusowej kaucyjnej.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał we wniosku, że [REDACTED] oraz [REDACTED] oraz radcę prawnego [REDACTED] łączyła umowa zlecenia z dnia [REDACTED] r, na podstawie której radca prawny świadczył skarżącym usługi obsługi prawnej. Według zeznań skarżących oraz wyjaśnień radcy prawnego, usługi te były często świadczone w ten sposób, że radca prawny przygotowywał swoim klientom projekty różnych pism, w tym procesowych, które były podpisywane przez [REDACTED] oraz [REDACTED] a następnie wysyłane przez nich na wskazane adresy sądów lub innych instytucji. Praktyka taka była stosowana pomimo tego, że w dniu zawarcia umowy zlecenia wspólnicy Spółki udzieli radcy prawnemu pełnomocnictwa ogólnego do występowania przed urzędami oraz sądami.

W [REDACTED] r, skarżący przekazali radcy prawnemu prawomocny nakaz zapłaty wydany dnia [REDACTED] wydany przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygnaturze [REDACTED]

zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia [redacted] r. Na podstawie tego nakazu pozwany [redacted] zobowiązany był zapłacić [redacted] wraz z odsetkami od dnia [redacted] r oraz kwotę [redacted] zł tytułem kosztów procesu. Pełnomocnikiem powodów w postępowaniu sądowym oraz później w postępowaniu egzekucyjnym przeciwko [redacted] była radca prawny [redacted] która w [redacted]: wypowiedziała pełnomocnictwo i zwróciła dokumenty związane z tą sprawą. Egzekucja prowadzona przeciwko dłużnikowi okazała się bezskuteczna. Nakaz zapłaty został przekazany radcy prawnemu [redacted] w celu ustanowienia zabezpieczenia roszczeń powodów. Ponieważ dłużnik był współwłaścicielem nieruchomości strony ustaliły, że należywym zabezpieczeniem będzie hipoteka przymusowa na udziale dłużnika w nieruchomości. Dnia [redacted] r, radca prawny wysłał sporządzony przez siebie i podpisany przez wierzycieli wniosek o wpis w dziale IV księgi wieczystej [redacted] prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa, [redacted]

[redacted]

1. [redacted]
2. *odsetek ustawowych od w/w kwoty od dnia [redacted] do dnia zapłaty*
3. *kosztów procesu w wysokości [redacted] zł*
4. *kosztów postępowania egzekucyjnego w wysokości [redacted] zł*

Postanowieniem z dnia [redacted] Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa oddalił powyższy wniosek. W uzasadnieniu postanowienia, jako podstawę oddalenia wniosku Sąd wskazał m.in:

1. w zakresie zabezpieczenia kosztów postępowania, z załączonego postanowienia komornika ustalającego wysokość poniesionych kosztów nie wynikało aby było ono prawomocne;
2. z dniem [redacted] r., został uchylony art. 111 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r., o księgach wieczystych i hipotece, który zezwalał na wpis hipoteki przymusowej kaucyjnej oraz z tym samym dniem został zniesiony podział hipoteki na hipotekę zwykłą i kaucyjną, wobec czego brak jest podstaw do ujawnienia hipoteki przymusowej kaucyjnej;
3. nie wskazano we wniosku jednoznacznej wysokości hipoteki.

W odpowiedzi na to postanowienie radca prawny przygotował skarżącym skargę na orzeczenie referendarza sądowego. W skardze jako zarzuty wskazano, że przed wydaniem postanowienia oddalającego wniosek nie wezwano wnioskodawców do:

1. usunięcia braku formalnego poprzez doręczenie postanowienia komornika sądowego ze stwierdzoną przez niego prawomocnością i klauzulą wykonalności,
2. oświadczenia się przez wnioskodawców, czy z uwagi na uchylenie art. 111 ustawy o księgach wieczystych i hipotece – w dalszym ciągu podtrzymują wniosek, czy też wnoszą o wpisanie hipoteki przymusowej o jakiej mowa w art. 109 w/w ustawy.

W treści skargi zawarte zostało także oświadczenie, że „wnioskodawcy zmieniają wniosek, wnosząc o dokonanie w dziale IV księgi wieczystej [redacted] – wpisu hipoteki przymusowej (...) obejmującej łączną kwotę [redacted] – w odniesieniu do udziału przysługującego dłużnikowi [redacted]” Skarga powyższa została wysłana dnia [redacted] r. Dopiero dnia [redacted] r. wystąpiono do właściwego komornika sądowego o doręczenie postanowienia o ustaleniu

kosztów postępowania egzekucyjnego ze stwierdzoną prawomocnością. Postanowienie to komornik przesłał wierzycielom wraz z pismem z dnia [redacted] r., a wierzyciele skierowali to postanowienie do sądu wieczystoksięgowego wraz z pismem z dnia [redacted] r. Korespondencja w tej sprawie była przygotowywana także przez radcę prawnego.

Dnia [redacted] r., w wyniku rozpoznania skargi Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa dokonał w dziale IV księgi wieczystej [redacted] wpisu hipoteki przymusowej o sumie [redacted] zł tytułem zabezpieczenia spłaty roszczenia pieniężnego wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wraz z ustawowymi odsetkami oraz tytułem kosztów procesu a także zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego. Od powyższego wpisu dnia [redacted] r apelację złożyli [redacted] (drugi współwłaściciel nieruchomości) oraz [redacted]. W apelacji podniesiono, że sąd nie wziął pod uwagę, że nieruchomość stanowi przedmiot wspólności majątkowej małżeńskiej która jest niepodzielna a zatem nie można obciążyć tylko udziału w własności nieruchomości. Postanowieniem z dnia [redacted] r. Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy, w sprawie o sygnaturze [redacted] odrzucił apelację [redacted] oraz uwzględnił apelację [redacted]. [redacted] uchylił zaskarżony wpis i oddalił wniosek o wpis hipoteki. W uzasadnieniu postanowienia, w pierwszej kolejności sąd zwrócił uwagę, że w dniu [redacted] r jako właściciele nieruchomości zostali wpisani [redacted] i [redacted] na zasadzie wspólności majątkowej małżeńskiej, a zatem [redacted] w dacie wniesienia apelacji nie mogła być już uczestnikiem postępowania. Ponadto sąd uznał, że skargę wierzycieli z dnia [redacted] r., należało uznać za nowy wniosek, a także uznał, że pierwotnie złożony wniosek w istocie był obarczony na tyle poważnymi brakami, że orzeczenie referendarza o odmowie wpisu było prawidłowe. Tymczasem, wcześniej bo już [redacted] r do przedmiotowej księgi wieczystej wpłynął wniosek [redacted] i [redacted] o wpisanie ich jako właścicieli nieruchomości, a zatem w pierwszej kolejności powinien zostać rozpoznany wniosek o dokonanie wpisu nowych właścicieli, a nie wniosek o wpis hipoteki przymusowej. Od powyższego postanowienia nie została złożona skarga kasacyjna.

Radca prawny próbował jednak pomóc pokrzywdzonym w doprowadzeniu do zaspokojenia wierzytelności jednak działania te w efekcie nie doprowadziły do zaspokojenia ani nawet zabezpieczenia roszczeń pokrzywdzonych. W [redacted] r. podczas spotkania w siedzibie pokrzywdzonej spółki, strony rozważały różne możliwości wyjścia z zaistniałej sytuacji. Radca prawny przedstawił możliwość złożenia skargi kasacyjnej jednocześnie poddając w wątpliwość szanse na jej powodzenie. Przedstawił także możliwość złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa oraz skargi pauliańskiej. Ponieważ wniesienie skargi pauliańskiej wiązało się z koniecznością uiszczenia opłaty sądowej oraz ewentualnego poniesienia kosztów drugiej strony, pokrzywdzeni uznali, że skoro nie doszło do zabezpieczenia ich roszczenia z powodu błędnie sformułowanego wniosku przez radcę prawnego, to wszelkie koszty związane z tym postępowaniem powinny zostać poniesione przez radcę. Podczas tego spotkania pokrzywdzeni zaproponowali także aby radca prawny w związku ze swoim błędem zgłosił szkodę jaką ponieśli pokrzywdzeni do ubezpieczyciela dając na mu na to 30 dni. Radca prawny nie uznał jednak swojej winy i odmówił zgłoszenia sprawy do ubezpieczyciela oraz pokrycia kosztów związanych z ewentualnym postępowaniem sądowym - skargą pauliańską. W [redacted] r. radca prawny przygotował natomiast projekt zawiadomienia o popełnieniu występku przeciwko obrotowi gospodarczemu wraz z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego oraz projekt skargi pauliańskiej. Pismem z dnia [redacted] r. radca prawny wypowiedział skarżącym umowę zlecenia obsługi prawnej.

Przesłuchany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył obszernie wyjaśnienia. Radca prawny potwierdził fakt własnoręcznego wypełnienia formularza wniosku o wpis do księgi wieczystej hipoteki przymusowej kaucyjnej. Uzasadniając takie określenie we wniosku przedmiotowej hipoteki radca prawny powołał się na dwa orzeczenia Sądu Najwyższego z 1999 r. i 2003 r. oraz na kserokopie publikacji prasowych z Rzeczypospolitej oraz Gazety Prawnej posiadane przez radcę prawnego w jego „warsztacie pracy”. Radca prawny przyznał, że wypełnił wniosek „mechanicznie” nie sprawdzając aktualnego stanu prawnego. Obwiniony podkreślał jednak, że ten błąd nie był jedyną przyczyną oddalenia wniosku o wpis hipoteki. Drugim powodem był brak prawomocnego postanowienia o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego. W swoich wyjaśnieniach radca prawny podkreślał także, że przez blisko 4 lata jego klienci sami nie zadbali o należyte zabezpieczenie swoich roszczeń i po prostu mieli pecha w związku ze zbiegiem złożenia wadliwego wniosku oraz zbyciem nieruchomości przez dłużników. Wyjaśniając przyczynę odstąpienia od sporządzenia skargi kasacyjnej radca prawny podał, że dopatrywano się możliwych pozaprawnych i pozamerytorycznych działań mogących mieć miejsce, które mogłyby wpłynąć na orzeczenie Sądu Najwyższego. Radca prawny posługiwał się przy tym przypadkami wyroków skazujących za korupcję dotyczących sędziego ze Słupska oraz „układy” nabywcy nieruchomości. Radca przyznał także, że odmówił skorzystania ze swojej polisy gdyż droga prawna dochodzenia roszczeń dla spółki z [REDAKTOWANE] nie jest jeszcze zamknięta, a poza tym nie uważa on za stosowne aby ponosił on odpowiedzialność z tego tytułu, że „dłużnik uciekł z majątkiem.”

W świetle tak przedstawionego stanu sprawy, w ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, radca prawny [REDAKTOWANE] dopuścił się popełnienia zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego.

Na rozprawie w dniu [REDAKTOWANE] r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odczytał wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i wniósł o wymierzenia radcy prawnemu kary upomnienia.

Obwiniony radca prawny [REDAKTOWANE] na rozprawę nie stawiał się, wnosząc uprzednio w dniu [REDAKTOWANE] r. na piśmie o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność i domagając się umorzenia postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu. W piśmie tym obwiniony jednocześnie przyznał się do stawianego mu zarzutu popełnienia zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Pokrzywdzonych [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] wspólników [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] oraz obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] łączyła umowa zlecenia z dnia [REDAKTOWANE] r, na podstawie której radca prawny świadczył spółce usługi obsługi prawnej. Usługi te były często świadczone w ten sposób, że obwiniony przygotowywał spółce projekty różnych pism, w tym procesowych, które były podpisywane osobiście przez pokrzywdzonych, a następnie wysyłane przez nich na wskazane adresy sądów lub innych instytucji. W dniu zawarcia umowy zlecenia pokrzywdzeni udzielili również obwinionemu pełnomocnictwa ogólnego do występowania w imieniu spółki przed urzędami oraz sądami.

Dowód:

- umowa zlecenia z dnia [redacted] (k. 6),
- pełnomocnictwo ogólne (k.143)
- zeznania świadka [redacted] (k. 134 – 142)

Na mocy prawomocnego nakazu zapłaty z dnia [redacted] r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygnaturze [redacted] pozwany [redacted] zobowiązany był zapłacić [redacted] spółce jawnej kwotę [redacted] zł wraz z odsetkami od dnia [redacted] r oraz kwotę [redacted] zł tytułem kosztów procesu. Nakaz zapłaty uzyskał w dniu [redacted] r. klauzulę wykonalności. Egzekucja kierowana do majątku pozwanego [redacted] okazała się bezskuteczna, egzekucja komornicza została umorzona. Sprawę sądową poprzedzającą uzyskanie nakazu zapłaty oraz postępowanie egzekucyjne zakończone jego umorzeniem prowadziła dla spółki pokrzywdzonych radca prawny [redacted] która po umorzeniu egzekucji komorniczej w [redacted] r. wypowiedziała pełnomocnictwo i zwróciła pokrzywdzonym oryginał nakazu zapłaty oraz postanowienia o umorzeniu egzekucji komorniczej.

Dowód:

- zeznania świadka [redacted] (k. 129 – 133)
- zeznania świadka [redacted] (k. 134 – 142)
- pismo obwinionego z dnia [redacted] r. (k. 24-28)

Pokrzywdzony [redacted] po zwrotnym otrzymaniu nakazu zapłaty oraz postanowienia o umorzeniu egzekucji komorniczej, skierował je do Obwinionego, celem podjęcia dalszych kroków prawnych zmierzających do zabezpieczenia interesów spółki. Ustalono, że zabezpieczeniem takim ma być wpis hipoteki na nieruchomości [redacted]. Obwiniony przygotował wniosek o wpis w księdze wieczystej nieruchomości, w odniesieniu do [redacted] części udziału przysługującego dłużnikowi [redacted] hipoteki przymusowej kaucyjnej w celu zabezpieczenia roszczenia pieniężnego wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia [redacted] r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygnaturze [redacted]. Formularz wniosku o wpis hipoteki osobiście wypełnił obwiniony, podpisali pokrzywdzeni z datą [redacted] r. i tak sporządzony wniosek obwiniony wysłał do właściwego sądu w dniu [redacted] r.

Dowód:

- wniosek o wpis w księdze wieczystej nieruchomości (k. 8-11)
- zeznania świadka [redacted] (k. 129 – 133)
- zeznania świadka [redacted] (k. 134 – 142)
- pismo obwinionego z dnia [redacted] r. (k. 24-28)
- wyjaśnienia obwinionego (k. 58-65)
- zeznania obwinionego (k. 225 - 230)

Postanowieniem z dnia [redacted] r. sąd wieczysto księgowy, referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa X Wydział Ksiąg Wieczystych, oddalił wniosek spółki o wpis hipoteki przymusowej kaucyjnej. Przyczyną oddalenia wniosku była, między innymi,

404

dokonana przez referendarza ocena przepisów prawa materialnego obowiązujących w dacie złożenia wniosku, która wykazała, że z dniem [REDAKTOWANE] r. zostały uchylone przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982r, o księgach wieczystych i hipotece dotyczące hipoteki umownej zwykłej oraz hipoteki umownej kaucyjnej oraz ze obecnie brak jest podziału hipoteki na hipotekę zwykłą i kaucyjną i wobec czego brak jest również podstaw do ujawnienia hipoteki przymusowej kaucyjnej. Ponadto z uzasadnienia postanowienia oddalającego wniosek wynika, że poza powyższym przeszkodą do dokonania wpisu było również: brak klauzuli wykonalności postanowienia komornika sądowego w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego (postanowienie ustala koszty postępowania egzekucyjnego, które miały być również zabezpieczone hipoteką), brak jednoznacznego wskazania kwoty hipoteki której wpisu strona się domaga.

Na postanowienie referendarza sądowego z dnia [REDAKTOWANE] r. została wniesiona skarga, którą przygotował obwiniony i podpisali pokrzywdzeni. W skardze tej wnioskodawcy zmienili jednocześnie wniosek, domagając się wpisu w dziale IV księgi wieczystej nieruchomości hipoteki przymusowej w odniesieniu do udziału przysługującego dłużnikowi [REDAKTOWANE]. Skarga została uzupełniona postanowieniem komornika sądowego ze stwierdzoną prawomocnością. Pismo w tej sprawie do sądu przygotował obwiniony a podpisali pokrzywdzeni. W wyniku rozpoznania skargi Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa dokonał w dziale IV księgi wieczystej nieruchomości wpisu hipoteki przymusowej o sumie [REDAKTOWANE] zł tytułem zabezpieczenia spłaty roszczenia pieniężnego wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wraz z ustawowymi odsetkami oraz tytułem kosztów procesu a także zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego.

Od powyższego wpisu apelację złożyli [REDAKTOWANE] (drugi współwłaściciel nieruchomości) oraz [REDAKTOWANE] w wyniku rozpoznania której postanowieniem z dnia [REDAKTOWANE] r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy odrzucił apelację [REDAKTOWANE] oraz uwzględniając apelację [REDAKTOWANE] uchylił zaskarżony wpis i oddalił wniosek o wpis hipoteki.

Dowód:

- postanowienie z dnia [REDAKTOWANE] r. wydanym przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa X Wydział Ksiąg Wieczystych (k.12 – 13)
- skarga na orzeczenie referendarza z dnia [REDAKTOWANE] (k.14-15)
- pismo z dnia [REDAKTOWANE] r. (k. 81)
- zawiadomienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa X Wydział Ksiąg Wieczystych o wpisie w księdze wieczystej w wyniku rozpatrzenia środka zaskarżenia (k. 16-17)
- apelacja z dnia [REDAKTOWANE] r. (k. 18)
- postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie V Wydziału Cywilny Odwoławczego (k. 19-22)

Składając wyjaśnienia obwiniony przyznał, że osobiście wypełnił formularz wniosku o wpis hipoteki, który następnie po podpisaniu przez pokrzywdzonych wysłał w dniu [REDAKTOWANE] r. Przesłuchiwany potwierdził, że wypełniając formularz wnioskował o wpis hipoteki przymusowej kaucyjnej oraz przyznał, że błędnie wpisał w formularzu słowo „kaucyjna”. Tłumacząc ten błąd powołał się na orzeczenia Sądu Najwyższego – postanowienie z dnia 28.01.1999 r. i uchwałę z dnia 02.12.2003 r., których kserokopie posiada i którymi posłużył się mechanicznie,

405

bez sprawdzenia stanu prawnego obowiązującego w dacie wypełniania formularza. Obwiniony uważa jednak, że skoro ten błąd nie był wyłącznym powodem odmowy wpisu hipoteki w księdze wieczystej nieruchomości, zatem nawet w sytuacji prawidłowego wniosku o wpis hipoteki przymusowej nastąpiłaby odmowa wpisu. Tymczasem pokrzywdzeni przez cztery lata współpracy z poprzednim pełnomocnikiem, radcą prawnym, nie podejmowali żadnych działań zmierzających do wpisu hipoteki. Pokrzywdzeni nie przekazali obwinionemu również postanowienia komornika z klauzulą prawomocności. Ponadto obwiniony wskazuje, że ostatecznie wpis hipoteki do księgi wieczystej nieruchomości został dokonany, ale na skutek apelacji wniesionej przez nowego właściciela nieruchomości został wykreślony. Uważa, że jest szereg środków prawnych możliwych do wykorzystania przez spółkę celem wyegzekwowania przysługującej jej wierzytelności.

Dowód:

- pismo obwinionego z dnia [REDACTED] r. (k. 24 - 28)
- wyjaśnienia obwinionego (k. 58 - 65)
- zeznania obwinionego (k. 225 - 230)
- odpowiedź obwinionego na wniosek o ukaranie (k. 351 - 354)
- wniosek obwinionego (k. 363 - 364)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych, radca prawny wykonuje zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego. Na podstawie art. 64 ust. 1 tej ustawy, radca prawny i aplikant radcowski podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej:

- 1) za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego;
- 2) za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego

Zgodnie z art. 6 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przyjętego uchwałą Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością.

Okoliczności faktyczne ustalone w postępowaniu dowodzą, że obwiniony naruszył ten obowiązek poprzez sporządzenie wniosku o wpis w księdze wieczystej nieruchomości, w odniesieniu do [REDACTED] części udziału przysługującego dłużnikowi [REDACTED] hipoteki przymusowej kaucyjnej w celu zabezpieczenia roszczenia pieniężnego wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia [REDACTED] r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygnaturze [REDACTED]. Bowiem obwiniony potwierdził, że formularz wniosku o wpis w księdze wieczystej nieruchomości wypełnił niejako automatycznie, bez sprawdzenia aktualnie obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa. Obwiniony przyznał się do zarzucanego mu czynu (przewinienia dyscyplinarnego), jak też przyznał że z tego powodu poczuwa się do winy. Takie postępowanie obwinionego, w ocenie Sądu, świadczy o braku po jego stronie należytej staranności w działaniu. Obwiniony przyznał, że to on osobiście sporządził wniosek o wpis w księdze wieczystej nieruchomości hipoteki przymusowej kaucyjnej, chociaż wniosek podpisali pokrzywdzeni. Natomiast z dniem [REDACTED] r. zostały uchylone przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982r, o księgach wieczystych

i hipotece, dotyczące hipoteki umownej zwykłej oraz hipoteki umownej kaucyjnej, a zatem w dacie sporządzenia przez obwinionego wniosku nie było podstaw do ujawnienia wnioskowanej hipoteki przymusowej kaucyjnej. Nie ulega również wątpliwości, że zarzucane uchybienie wniosku o wpis hipoteki było na tyle istotne, iż musiało skutkować jego oddaleniem. Pomimo, że obwiniony podnosi iż wniosek byłby oddalony nawet bez tego uchybienia, jednakże przedmiotem badania przez Sąd w postępowaniu dyscyplinarnym jest to, czy zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego postawiony obwinionemu znajduje potwierdzenie w zgromadzonych dowodach. A to w niniejszej sprawie ma miejsce, gdyż gdyby obwiniony postąpił z należytą starannością wymagana od pełnomocnika zawodowego jakim jest radca prawny i upewniłby się co do przepisów ustawy obowiązujących w dacie sporządzenia wniosku, przy sporządzeniu wniosku o wpis w księdze wieczystej nieruchomości uniknąłby przynajmniej błędu odnoszącego się do rodzaju hipoteki.

Wymierzona kara w ocenie Sądu jest adekwatna do rodzaju popełnionego przewinienia dyscyplinarnego oraz stopnia zawinienia przez obwinionego. Wymierzając karę Sąd wziął również pod uwagę okoliczność przyznania się przez obwinionego do popełnienia zarzucanego mu czynu, co w ocenie Sądu przemawia na jego korzyść.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kierował się ustawową zasadą, że w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany, a ich wysokość określa, w drodze uchwały, Krajowa Rada Radców Prawnych, mając na względzie przeciętne koszty postępowania (art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych).

Zgodnie z § 1 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20.03.2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego określa się w formie opłaty wynoszącej od 500,00 zł do 3.000,00 zł - w postępowaniu przed okręgowym sądem dyscyplinarnym lub Wyższym Sądem Dyscyplinarnym I instancji. Kwota kosztów postępowania, którą obciążono obwinionego mieści się w wysokości opłaty wskazanej uchwałą Krajowej Rady Radców Prawnych. Ustalając wysokość tej opłaty Okręgowy Sąd Dyscyplinarny brał pod uwagę liczbę i czasochłonność czynności procesowych, rozpraw i posiedzeń oraz rodzaj i stopień zawiłości sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w orzeczeniu.

Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Szczecinie w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.